

Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól!

Íme, ezt az igét adja ma elénk az Úr:

Így készült el az ég és a föld és azok minden serege. A hetedik napra elkészült Isten a maga alkotó munkájával, és megpihent a hetedik napon egész alkotó munkája után. Azután megáldotta Isten a hetedik napot, és megszentelte azt, mert azon pihent meg Isten egész teremtő és alkotó munkája után. (1Mór 2,1-3)

Kedves Testvérek!

Fölösleges szentírási idézetekkel bőségesen bizonygatni, hogy Isten számára egész más fogalom az idő, mint az emberi gondolkodásban, mégis fontos látnunk, hogy már a Teremtés történetéhez is kapcsolódik a miénkhez valamelyest mégis csak hasonlatos időrendiség. Isten megteremtette a világot, és megteremtette ebben a világban az embert. Sőt, ezt teremtett világot az embernek adta, hogy földi életünkben ennek a teremtett világnak egy szeletében éljünk. De mai igénkben még tett valamit. Nagyon leegyszerűsített, profán kifejezéssel élve használati utasítást is adott ahhoz, hogy éljünk a földön.

Minden élet a Teremtésből fakad, és minden élet mozgás, tevékenység, ritmus. Vannak tennivalók, amelyek ismétlődnek e ritmus szerint. Lefekszem, alszom, felkelek, dolgozom, szeretek. A ritmus alapvetően jó, mert biztonságot, keretet ad. Még akkor is, ha tudjuk, ezeket a kereteket más és más módon éli meg az egyes ember. Van, aki óramű pontossággal igyekszik tevékenykedni, van, akiről azt mondjuk szétfolyik az idő a kezei között. Van, aki előre dolgozik, van, aki halogat. A családi legendárium szerint például én valamikor régen megígértem otthon, hogy megcsinálom az ágy kitört lábát, de hetekig csúszott a kivitelezés. Egészen addig, amíg egyszer akkor néhány éves kislányom a villamoson hangosan el nem mesélte valakinek, hogy otthon lexikonokon áll az ágy, mert apu nem csinálja meg a lábát.

Van, aki ebben a ritmusban folyton még több időt akar, mint a legendabeli professzor, aki megalkudott a halállal, még az ajtófélfára is felíratta vele, hogy holnap - és innentől kezdve mindig csak rámutatott a bevéselt felíratra: HOLNAP! Van, az ellentéte, aki, amikor egy életciklus, egy feladat lezárul depressziós lesz. Élt közöttünk egy kiemelkedő társadalomtudós, aki közérthető, mégis nagyon fontos, mély gondolatokat tartalmazó könyvekben írt az emberről. Ám, amikor egy-egy könyvét befejezte, akkor napokig ült, nézett maga elé, és azt ismételte: Nincs már életcélom. Van persze arra is példa az emberi életben, hogy a rutin, a megszokás, az ismétlődés kiüresítés, megkeserít, reménytelenné tesz. aki Amit ma divatos szóval kiégésnek nevezünk, az sem új jelenség

valójában. Isten teremtéstörténetében ott van a megpihenés, a feltöltődés, a megszentelt idő.

Megáldotta Isten a hetedik napot és megszentelte azt.

A megszentelt idő valójában nem más, mint elkülönített, Istennek adott idő. Ünnepe, amire szükségünk van.

Feltéve, hogy nem tesszük az ünnepeket formássá, tartalom nélküli, vagy éppen valamilyen fölösleges, hibás tartalommal töltött alkalommá. Ma vasárnap van, az Úr napja. De egyben emberi ünnep, emlékezés is. Anyák napja. Elégnek találjuk, ha a gyermekek ilyenkor leróják éves szeretetadójukat egy látogatás, egy puszi, egy csokor virág formájában? Az egyik internetes nyelvgyakorló programban van egy párbeszéd, amiben a férj immár 20 éve minden évben egyszer, a felesége születésnapján reggelire megfőzi azt az ételt, mit a felesége kedvencének gondol. Húsz év után kerül sor először arra párbeszédre, amiből kiderül, a feleség nagyon nem szereti azt az ételt úgy, ahogy a férje készíti, és a férje nagyon nem szereti megcsinálni.

Istennek nincs szüksége arra, hogy hetente egyszer gondoljunk rá zsoltár énekléssel, közös imádkozással, nem szereti ezt a főztőt, ha mi nem örömmel, nem szívből csináljuk. Isten minden nap, minden percben velünk van, mégis nekünk van arra szükségünk, hogy ismétlődően, újra és újra legyen alkalom, amikor neki szenteljük az időnket, amikor díszbe öltöztetjük a testünket, a szívünket, a lelkünket.

Végül van még egy jelentése ennek a hetedik napnak. A folyamat lezárása, a kimért idő végső pontja. Az ember földi élete az anyaöltől az anyaföldig tart, és ebben is van idő, ritmus, ismétlődés, eltérés. Van, amikor állni látszik az idő, és bizonytalannak vannak, akik már Berzsenyi hangulatát élik meg napjaikban: „Oh, a szárnyas idő hirtelen elrepül, / S minden míve tűnő szárnya körül lebeg! / Minden csak /jelenés; minden az ég alatt, / Mint a kis nefelejcs, enyész.

Emiatt aztán vannak, akik nem tudnak az időben élni. Visszafelé tekintenek, vagy a jövőt fürkészik. Régen minden jobb volt, mondják, vagy éppen ellenkezőleg, a múltbéli dolgokat okolják. A jövőben majd minden jobb lesz, reménykednek, vagy semmi jó nem várható módon rettegnak. Égi jelekből szeretnének bizonyosságot, vagy babonákból, hiedelmekből, csalóktól várnak válaszokat.

Isten megteremtette a világot, majd az özönvízben megtisztította a földet, amit az ember beszennyezett, majd elküldte prófétáit, hogy figyelmeztessen, tanítson minket. Majd elküldte egyszülött Fiát, hogy megtisztítsa az embert a bűn szennyétől. Teremtés és újra teremtés.

Berzsenyi hangulatát kiegészíthetem egy másik költőével, Shelley-ével, aki a nyugati szélhez címzett ódáját úgy fejezi be: Késhet a tavasz, ha már itt a tél?

A teremtés és újrateremtés rendjében már megváltottként élünk, már ízelítőt kapunk a mennyek országából, de egyben a még nem állapotában is vagyunk. Még várjuk Jézus visszatértét.

Folyamatos időben. Ahogy első online bibliaórai beszélgetőpartnerem, Balla Péter fogalmazott egyik óráján: „A visszatérő Krisztust az várja helyesen, aki elvégzi mindennapi munkáját. A végidőt nem számolgatni kell, hanem erőt meríteni abból a hitből, hogy nem "valami": a vég jön felénk, hanem valaki: Krisztus. Az ő uralma reménységet ad a jelenben folyó élethez."

Isten megszentelte a hetedik napot. Amikor ebben a heti ünnepi időben találkozunk vele az Ő igéje által, akkor erről tesz nekünk bizonyosságot. Legyünk tiszták és szentek, hogy ez a remény betöltse mindennapjainkat!

Ámen